

Prof. Ona Voverienė. Neapykanta ir žudymas – pagrindinės NKVD (KGB) galybės šaknys

Istorikė, Rusijos politikos žinovė Sorbonos prof. Fransuaza Thom savo straipsnyje „Europos putinizacija“, apibendrinusi savo straipsnyje jos paskutiniųjų metų Rusijos politikos stebėjimus ir tyrimus padarė išvadą, kad dabartinėje Rusijos politikoje dominuoja dvi pagrindinės kryptys: Rusijos spartėjanti izoliacija jos vidaus politikoje, ypač po Ukrainos ir Gruzijos atsiskyrimo, kai jai darosi vis sunkiau ir sunkiau išlaikyti savo gniaužtuose buvusias jos sąjungines respublikas; ir jos „dešimteriojai padidintos pastangos „perdaryti Europą savaip“ (Fransuaza Thom. Europos putinizacija // delfi.lt. – 2016-06-24).

„Dabar Kremlius mano, kad Rusija negali būti „suvereni“ be įtakos sferos, nusidiekusios nuo Lisabonos iki Vladivostoko. Kremlius nori pakeisti Europos sąmonę, priversti europiečius atsisakyti savo institutų, savo vertybių, nusigręžti nuo savo politinės klasės, kad jie taptų „suderinami su Putinu“, - tame straipsnyje rašo

profesorė (Ten pat).

Šiais tikslais Kremliaus medijos strategija kuriama trimis kryptimis: 1) visada ir dėl visko kalta Amerika; 2) neapykanta – galingas ginklas; ir 3) Kremliaus ambicijos. (Ten pat)

Taigi dabartinėje Rusijoje atgaivinta 1934-1939 metų stalininė čekistinė politika, dabar V. Putino taikoma putinizuojant Europą, įskaitant ir jos penktosios kolonos mediją Lietuvoje.

Lietuva tas pamokas jau praėjo plačiu mastu iki Antrojo pasaulinio karo, kai mus, visų pirma mūsų bolševikuojančią inteligentiją ir tuometinę Lietuvos valdžią pradėjo mokyti NKVD „mokytojai“ iš Rusijos ambasados Lietuvoje, iš bolševikuojančių darbininkų „tribūnų“ miestuose ir net – kariuomenėje. Dabar V. Putino emisarai tą daro visose Europos valstybėse. Gudriai, kvalifikuotai dirba. Nieko neprikiši. O priešpriešos veiksmai putinistinėms medijos strategijoms – visoje Europoje per silpni atremti galingas Rusijos politinės propagandos atakas.

Pirmoji ir trečioji Rusijos medijos strategijos pradėtos naudoti, dar Stalino laikais, tuoj po karo, ir ypač sustiprintos dabar putinistinėje Rusijoje. Prieškarinėje Lietuvoje tos strategijos dar nebuvo peršamos lietuviams. Gi antroji – neapykantos kurstymas nuo pat Jekatinos II laikų buvo visų Rusijos imperialistų – ir carinių, ir boševikinių, ir jau brandžių komunistų – „galingas ginklas“, tik vadinamas kitaip – „Skaldyk ir valdyk!“. Mes, lietuviai jo galią – jau daugiau, kaip šimtmetis ir net dabar, tai jaučiame. Galėtume pasaulio politikams tą patvirtinti tūkstančiais pavyzdžių.

Bet mes Rusijos politikos strategų buvome mokomi ne tik neapykantos strategijų per mediją, bet ir per jos realizavimą NKVD ir KGB veikloje – žiaurų ir baisų nekenčiamųjų žudymą, įtvirtinantį komunistų partijos ir jos represinių struktūrų – NKVD ir KGB – galybę. Pasaulis tai žino tik fragmentiškai, dažniausiai abstrakčiai ir tik bendroje komunistinių žudynių, kelis kart sumažintoje (bent jau Rusijos ir jos pavergtų tautų žudynių) statistikoje – 130 milijonų komunistinių režimų aukų pasaulyje. Deja, Europa, sparčiai putinizuojama jau nepagydomai serga trijų beždžionių sindromu, kai viena, akis užsidengusi – nieko nemato, kita, ausis užsikimšusi, – nieko negirdi girdėti, o trečioji – burną užsidengusi – nekalba.

Apibendrinusi savo daugelio metų rinktą medžiagą apie komunistų nusikaltimus Lietuvoje, duomenis susisteminiusi, faktus aprašiau ir savo lėšomis, idealistiniais pagrindais (ačiū Dievui, tai dabar Lietuvoje dar galima – O.V) išleidau antrąją Lietuvoje, po kun. Stasio Ylos „Komunizmas Lietuvoje“ (K., 1937), knygą „Antikomunizmas“ (V., 2010). Knygoje pateikta pratarmė ir keli skyriai: „Antikomunizmo ištakos – rusų bolševikinė spalio socialistinė revoliucija“; „Antikomunizmo istorija Lietuvoje (1937-2008); „Antikomunizmas Lietuvoje, atkūrus Nepriklausomybę. Stebėjimas ir suvokimas“, „Naujoji antikomunistinė rezistencija. Viešumas. Atminties gaivinimas“; „Antikomunizmo teorijos plėtra nepriklausomoje Lietuvoje“; „Europa be teisingumo - Europa be ateities“.

Skyriuje „Naujoji antikomunistinė rezistencija. Viešumas. Atminties gaivinimas“ apžvelgiama situacija Lietuvoje, susijusi su NKVD (KGB) visagalybės, nagrinėjamos šiame straipsnių cikle, tema, t.y su komunistų partijos ir jos represinių struktūrų nusikaltimais Lietuvoje 1939 – 1990 metais. Informacija skyriuje „išlukštenta“ iš visumos, bendrosios statistikos, ir pateikta europietišškai su konkrečiomis budelio ir aukos pavardėmis, taip, kad kiekvienam europiečiui būtų aiškus nusikaltimo baisumas Knygoje sąžiningai pateikti visi informacijos šaltiniai, kur tas nusikaltimas buvo aprašytas. Pavyzdžiui, krekėnaviškė Marijona Jokaitienė knygos autoriui, buvusiam politiniam kaliniui Antanui Šimėnui, pasakojo, kad ji NKVD suimta 1945 metais Krekenavos saugumo patalpose buvo tardoma enkavedistų Tichomirovo ir Volkovo, kurie tardymo metu uždėdavo suimtajam geležinį lanką ant galvos ir su varžto pagalba spausdavo suimtajam kaukolę, reikalaudami prisipažinti arba išduoti. Tardant Tichomirovui ir Volkovui ir tardyme dalyvaujant Karaliui taip buvo nužudytas Krekenavos miško eigulys Jonas Smilga. Tą liudijo nukankintojo dukra. Girtas Kazimieras Filipovičius Volkovas užėjo į ūkininko Petro Juozaičio sodybą Biručių kaime, Naujamiesčio valsčiuje, Panevėžio apskrityje ir nei iš šio, nei iš to paleido automato seriją į užstalėje sėdėjusius žmones: buvo nušautas Jonas Vaičaitis, Jonas Kuncė, peršautais plaučiais, pakeliui į ligoninę mirė, Kazys Adomaitis iš Porių kaimo ir Stasys Čiura iš Čiurų kaimo buvo sunkiai sužeisti. Krekenavos sribai, atėję į Antano Vepšto sodybą išplovė visą šeimą – tris sūnus, dvi dukras, Antaną Vepštą ir jo žmoną, jų pačių dalgiais. Išžudę visą šeimą jų sodybą kartu su lavonais sudegino. Ivanas Sergejevičius Didenko, dirbęs Panevėžio MVD-MGB komitete didžiuodamasi savo autobiografijoje rašė, kad akcijoje, kuriose jis dalyvavo buvo

nušauta 130 Lietuvos partizanų, 24 – paimti gyvi ir suimta 91 ryšininkas. 1947 m. gegužės 5 d. Šimonių miestelyje stribas Pūrelis sužeistą valstietį Vytautą Aiduką, pribagė peiliu per gerklę“. Zarasuose komisaras Petrovas, kalėjimo viršininkas Babrovas, milicininkai Krasnovas ir Tauklis, bei sadistė kalėjimo prižiūrėtoja Kosalapova sušaudė kalinius Petniūną, Povilą Gabrusevičių, pulkininką leitenantą Igną Pašilį, gimnazijos mokytoją Algirdą Edvardą Šakalį ir Vaclovą Maskoliūną. 239 namus padegė. Čekistas Leonardas Martavičius, dirbęs NKVD nuo 1941 metų, nukankino tardydamas Juozą Šlajų Tauragės saugume, vėliau, jau po karo, Kauno sunkiųjų darbų kalėjime jis žiauriai kankino suimtą devyniolikmetį klieriką Alfonsą Svarinską. Vėliau monsinjoras pasakojo, kad šitas budelis jį mušė taip, kad juo krauju buvo apšlakstytos visos tardymo kambario sienos, jam išnarintas žandikaulis; ilgai negalėjęs užčiaupti burnos. Bulaką Henriką, suimtą 1940 m. rugpjūčio 6 d. Ukmergės NKVD kalėjime žiauriai tardė enkavedistas Kamizarovas ir sadistas Meškauskas. Kalinius žiauriai mušė, esant 30 laipsnių šalčio, apipiltus vandeniu sodindavo į nekūrenamą karcerį. H. Bulakas nušalo kojas, rankas, visam gyvenimui liko invalidu. Telšių tardytojas sadistas Trinkūnas kalinius smūgiavo į galvą, nugarą, mušė presu, gumine lazda, yla badė kojų pirštus, kai tardomajam nusvirdavo galva, smūgiuodavo į smakrą, visai nusilpusį įmesdavo į rūšį. Išvežtuosius į Maskvą, į Butyrkų kalėjimą tardydavo budeliai Kušnerovas ir Poveleckis. Jie kalinius mušdavo, kabindavo už kojų galva žemyn, tempdavo kūną tam tikrame elektriniame prietaise, statydavo priištą prie stulpo tam tikroje specialioje vietoje taip, kad nuo lubų ant galvos krisdavo šalti vandens lašai, sukeldami nepakeliamą skausmą. Tardydavo naktimis. Nukankintą laikydavo nekūrenamoje patalpoje. Endriejevo valsčiaus Kulių stribai Juozas ir Vaclovas Žemguliai, Ignas Stropus, Zigmas, Vytas ir Albertas Papieviai žiauriai nužudė ūkininkus Albiną Dargį, Antaną Venclauską, Mykolą ir Joną Narmontus, Justiną Lukauską, Tica, Šaulių būrio vadą, ir Viktorą Žalimą. ir t.t. Knygoje pateikiama tik keturiasdešimt šurpių Lietuvos žmonių tragedijų. O jų buvo šimtai.

Surinkus tai, kas buvo publikuota – neabejoju, jau būtų galima sudaryti Lietuvos žmonių kančių kelių tomų enciklopediją. Ji liudytų, kad pagrindinėmis NKVD, KGB visagalybės šaknimis buvo neapykanta žmogui, baisus azijatiškas žiaurumas tardant suimtuosius ir šimtai tūkstančių, milijonai nužudytųjų.

Reikėtų, kad ir pasiduodanti putinizacijai EUROPA tą žinotų.: tėvai neruoštų tokios ateities savo vaikams, kokį likimą teko patirti lietuviams.

2017-02-20